

ԿԵԱՆՔԻ ԶՈՐՍ ՇՐՋԱՆՆԵՐԸ ԸՍՏ ԱԻԵՏԱՐԱՆԻ

Մարդու մը կեանքը կազմուած է չորս շրջաններէ, որ կը սկսի ամուսնութեամբ, պտղաբերութեամբ (որդեծնութեամբ), երիտասարդական տեսչականութեամբ եւ կ'աւարտի վախճանաբանութեամբ (մահով):

Այս չորս շրջանները յստակօրէն կը տեսնենք համատես Աւետարաններուն (Մարկոս, Մատթէոս եւ Ղուկաս) մէջ: Մարկոսի Աւետարանին պիտի հետեւինք իբրեւ ուղեցոյց մեր խորհրդածութեան. որովհետեւ ասոր մէջ դէպքերը աւելի ճիշդ, աւելի յստակ եւ մանաւանդ աւելի իրապաշտ եւ կենդանի ոգով նկարագրուած են: Ոսկէ օղակի պէս յաջորդաբար կարգով կը շարունակուին: Այսպէս, Մարկոս Աւետարանի Ժ.րդ գլուխը գրեթէ ամբողջութեամբ այս չորս շրջաններուն մասին կը խօսի: Կը սկսի ամուսնութեան մասին, մանուկներու օրհնութեան՝ երիտասարդութեան՝ եւ կը հասնի կեանքի վախճանին:

Ա.- ԱՄՈՒՍՆՈՒԹԻՒՆԸ (Մրկ. Ժ. 2-12, եւ Մտթ. ԺԹ. 3-11):

Ծննդոց գիրքին մէջ, մարդկութեան պատմութիւնը կը սկսի մեր նախահօր եւ նախամօր՝ Ադամ եւ Եւայի ամուսնական միութեամբ, որ տեղի ունեցաւ դրախտի պարտէզին մէջ, պսակի խորհուրդը կատարեց Արարիչն Աստուած, սա օրհնութեամբ. «Անեցէք, շատցէք, երկիրը լեցուցէք եւ անոր տիրեցէք, բոլոր կենդանիներուն իշխեցէք» (Ծնդ. Ա. 28):

Ստեղծագործութեան սկիզբը զանոնք արու եւ էգ ստեղծեց եւ ըսաւ. «Ասոր համար մարդ իր հայրը եւ մայրը պիտի թողու եւ իր կնոջ (ընտանիքին) պիտի յարի, եւ երկուքը մէկ մարմին պիտի ըլլան. ուստի այլեւս երկու չեն,

այլ՝ մէկ մարմին: Արդ՝ զայն որ Աստուած միացուց, մարդ թող չբաժնէ» (Մրկ. Ժ. 2. Ծննդ. Բ. 24):

Նմանապէս, Յովհաննէս աստուածաբան Աւետարանիչ Քրիստոսի առաջնական գործունէութիւնը կը սկսի Կանայի հարսանիքով, ուր Յիսուս օրհնեց նորագոյգը. «Իսկ երբ գինին պակսեցաւ, ջուրը գինիի վերածելով՝ խրախճանքը շարունակուեցաւ աւելի մեծ խանդավառութեամբ: Իսկ վերջին Ընթրիքին ալ գինին իր արեան փոխեց. «Գինիին քաժակը առնելով՝ գոհացաւ եւ տուաւ իր աշակերտներուն ըսելով. «Ամէնքդ խմեցէ՛ք այս գինիէն, վասն զի այս է իմ արիւնս Նոր Ուխտի», որով Քրիստոս իր արեամբ երկինքի հարսանիքին Ուխտը կը կնքէր (տես Յայտ. ԺԹ. 7,9), ասոր համար է Յիսուս ըսաւ. «Երբեք որթատունկի բերէն պիտի չխմեմ՝ մինչեւ Աստուծոյ թագաւորութիւնը գայ» (Ղկս. ԻԲ. 18), այսինքն՝ Գառնուկի հարսանիքին:

Պսակի խորհուրդը կը քացատրուի այսպէս: Ինչպէս Քրիստոս չի զատուիր իր Եկեղեցիէն, այնպէս ալ պսակուած գոյգերը չեն կրնար զատուիլ իրարմէ. որովհետեւ ամուսնական միութիւնը անլուծանելի է սկզբունքով: Ըստ Աւետարանի միայն շնութեան պարագային, որ պատճառ կ'ըլլայ ամուսնալուծման: Հայց. Եկեղեցին սկիզբէն ընդունած է ամուսնալուծումը, որովհետեւ ամուսնական կեանքի մէջ շատ լուրջ պատճառներ կ'ըլլան, որոնք իրապէս կը խանգարեն այդ միութեան իմաստը: Յանցաւոր կողմը չի կրնար երկրորդ անգամ վերամուսնանալ:

Բ. ՄԱՆՈՒԿՆԵՐՈՒ ՕՐՀՆՈՒԹԻՒՆԸ (Մրկ. Ժ. 13-16 եւ Մտթ. ԺԹ. 13-15, Ղկս. ԺԸ. 15-17):

Մարկոս Աւետարանիչ ամուս-

նութեան մասին պատմելէ ետք, կը շարունակէ փոքր մանուկներուն օրհնութիւնը: Ուստի՝ մենք ալ մեր խորհրդածութիւնը պիտի ընենք ամուկներուն սիրոյ պտուղին՝ գաւակներուն մասին:

Ծնողքներ իրենց փոքր մանուկները Յիսուսի բերին որպէս զի անոնց վրայ ձեռք դնէ եւ օրհնէ: Բայց աշակերտները կը սաստէին բերողներուն: Երբ Յիսուս տեսաւ արգելքը, քարկանալով՝ յանդիմանեց զանոնք եւ ըսաւ. «Թոյլ տուէ՛ք որ այդ մանուկները ինծի գան եւ մի արգիլէ՛ք, վասն զի այդպիսիներուն է Աստուծոյ արքայութիւնը: Ով որ մանուկի նման չ'ընդունիր արքայութիւնը՝ հոն պիտի չ'մտնէ: Եւ զանոնք գիրկն առնելով՝ ձեռք դրաւ անոնց վրայ եւ օրհնեց զանոնք» (Մրկ. Ժ. 16):

Արդարեւ, ծնողքի, մանաւանդ մօր մը համար ասկէ աւելի մեծ երջանկութիւն մը չկայ, երբ մայր մը տեսնէ որ իր գաւակները Տիրոջ օրհնութեան արժանի ըլլան, Սր. Հոգւոյն շնորհներով լեցունին եւ զարգանան իմաստութեամբ եւ հասակով: Երախտ-

ները այս շնորհներուն արժանի կ'ըլլան մկրտութեամբ: Ահա թէ ինչո՞ւ Հայց. Առաքելական Սր. Եկեղեցին, ինչպէս նաեւ բոլոր առաքելական Եկեղեցիները (Կաթողիկէ, Օրթոտոքս, Ասորի, Ղպտի, եւլլն.) ուրբ օրուրնէ սկսեալ արտօնած են մկրտել երախտ: (1)

Եթէ մանուկներուն պէս եղողներուն համար է երկինքի արքայութիւնը, արդեօք մենք իրաւունք ունինք արգելք ըլլալու: Ինչպէս տեսանք Յիսուս ոչ միայն քարկացաւ այլեւ յանդիմանեց աշակերտները: Ուստի անոնք որոնք կը հակառակին մանկանց մկրտութեան՝ անոնք կը նմանին Յիսուսի աշակերտներուն, որոնք Տիրոջ կողմէն յանդիմանուեցան:

Որովհետեւ մկրտութիւնը շատ կարեւոր եւ կենսական է: Նախ՝ երախտն աղամական կամ սկզբնական մեղքէն կը սրբուի, երկնաւոր Հօր որդեգրութիւնը կ'ընդունի, Քրիստոսի ժառանգակից կ'ըլլայ եւ Սր. Հոգւոյն՝ տաճարը: Ուստի՝ պէտք է երբեք երախտները այսպիսի աստուա- ծային շնորհներէն զրկել: (2)

Ասոր համար Յիսուս

(1) Ինչպէս Մովսիսական Օրէնքին մէջ գրուած է բլփատութեան համար, այնպէս ալ Յիսուս երբ ուր օրուան եղաւ, Տաճարը տարին բլփատելու համար (Ղկս. Բ. 21): Իսկ եթէ Մովսէս բլփատութեան տեղ մկրտութիւն հաստատած ըլլար, այն ատեն Յիսուս ալ պիտի մկրտուէր՝ փոխանակ բլփատուելու:

(2) Դժբախտաբար տարիներէ ի վեր շատ գէշ սովորութիւն մը տարուած է ընտանիքներու մօտ, երախտներու մկրտութեան մասին: Սկիզբը նորագոյցները իրենց առաջին գաւակները շուտով մկրտել կու տան - բերեւս իրենց ծնողներու ազդեցութեամբ՝ ներքին. իսկ երեք կամ չորս տարիներ ետք, երբ ուրիշ նոր գաւակներ ունենան՝ չեն ուզեր երախտ մկրտել տալ՝ առարկելով թէ՛ երբ ինք չափահաս ըլլայ՝ այն ատեն ինքն քող որոշէ իր մկրտութեան հարցը: Բայց երախտն 4 կամ 5 տարեկան երբ դառնայ՝ կը հասկնայ որ իր մեծ եղբայրը կամ քույրը արդէն մկրտուած է իր պզտիկութեան ընթացքին. իսկ ինքն՝ ոչ: Նախ իր հօր եւ մօր կը հարցնէ թէ՛ ինչո՞ւ զինք մինչեւ հիմա չ'են մկրտած: Պատասխանը կ'ըլլայ «Երբ չափահաս ըլլաս, այն ատեն դուն ինքդ կ'որոշես»: Երախտն յուսահատ՝ կը դիմէ իր մամիկին որ զինք մկրտել տայ: Մամիկը կը պատասխանէ իր բողոքիկին. «Մամիկը այլեւս ազդեցութիւն կամ խօսք չունի. ծնողքդ այնպէս որոշած են եղեր»: Այսպէս, երախտն անձկութեամբ երբեմն ալ լալով պիտի սպասէ տարիներով: Սակայն ինչ կ'ըսէ Քրիստոս. «Ով որ գայթակղեցնէ այս պզտիկներէն մէկը որ ինծի կը հաւատայ, աւելի աղէկ է որ աղացքի էար մը վիզէն կախուէր եւ ծովուն խորը ընկղմէր» (Մտք. ԺԸ. 6):

Յովհաննէս Մկրտիչին մասին ըսաւ. «Ճշմարիտ կ'ըսեմ ձեզի, Կինքերէն ծնած ներուն մէջ Յովհաննէս Մկրտիչէն մեծ մարգարէ չկայ, սակայն Աստուծոյ բազաւորութեան մէջ ամենէն պզտիկը անկէ մեծ է» (Մտք. ԺԱ. 11): Ինչո՞ւ: Որովհետեւ Մկրտիչ մեծ մարգարէն մկրտուած չէր: Ապացոյց՝ մկրտութեան ատեն, երբ Յիսուս Յորդանան գետը եկաւ մկրտուելու Յովհաննէսէն, ասիկա կ'արգիլէր զայն ու կ'ըսէր Յիսուսին. «Ես պէտք է որ բեզմէ մկրտուիմ, դուն ինծի՞ կու գաս (Մտք. Գ. 14):

Գ. ԵՐԻՏԱՍԱՐԴԱԿԱՆ ՇՐՋԱՆԸ- (Մրկ. Ժ. 17-25, եւ Մտք. ԺԹ. 16-22, Ղկս. ԺԸ. 18-25):

Մեծահարուստ երիտասարդի պատմութեամբ կը մտնենք մարդու կեանքի երիտասարդական շրջանը:

Եւ երբ Յիսուս դուրս ելաւ նամբուն մէջ, ահա մարդ մը վագեց, եւ անոր առջեւ ծունկ դնելով՝ անոր կը հարցնէր. Բարի Վարդապետ, ի՞նչ բարի գործ ընեմ որ յաւիտեանական կեանքը ժառանգեմ:

Այս երիտասարդը, ինչպէս պիտի տեսնեն, նախ հաւատացեալ օրինապահ էր եւ մանկութենէն ի վեր տասնաբանեան պահած էր, հարուստի զաւակ եղած, բարեկեցիկ վիճակ ունեցող, հանգիստ կեանք կը վարէր եւ ժողովարանի իշխան. սակայն իր մէջ պակասութիւն մը կը զգար: Երիտասարդը Յիսուսին հանդիպելու համար կը վագէր, վախճալով որ այս առիթը փախցնէ. իր հարցումը իրեն համար շատ կարեւոր էր: Սաղմոսերգութիւն ըսածին պէս. «Քու պատուիրաններուդ նամբուն մէջ պիտի վագեմ, վասն զի դուն սիրտս պիտի լայնցնես» (Սղմ. 119 32): Իսկ ծունկի գալը պարզ յարգանքի մը նշան չէր, այլ՝ աղաչանքի. ինչպէս ուրիշ առթիւ, ուրիշ իշխան մըն ալ

Յիսուսի եկած՝ երկրպագութիւն ընելով՝ կ'ըսէր. «Աղջիկս մինչեւ հիմա մեռած կ'ըլլայ, քայց եկուր ձեռքդ դիր, եւ պիտի ապրի (Մտք. ԺԷ. 14): Այսպիսի օրինակներ շատ են Աւետարանին մէջ, առողջութեան կամ բժշկութեան համար հայցողներ, ոչ թէ՝ միայն պարզ հարցումի մը համար: Սակայն ասով կը բացատրուի երիտասարդին մտահոգութիւնը յաւիտեանական կեանքին համար, թէ երիտասարդութեան ատեն պէտք է պատրաստել ապագան, «յետոյ ուշ կ'ըլլայ»ի հոգեբանութեամբ:

Երիտասարդը այս բոլորը Յիսուսին յայտնելէ ետք, ըսաւ. «Տակաւին ինչ կը պակսի ինծի»: Յիսուս ասոր պնդումին վրայ՝ ըսաւ. «Եթէ կ'ուզես կատարեալ ըլլալ, գնա ունեցածներդ ծախէ, աղքատներուն տուր, երկինքը գանձ պիտի ունենաս, եւ խաչը վերցուր եւ ետեւէս եկուր: Այս խօսքին վրայ՝ ան խոժոռեցաւ եւ գնաց տրտմեքես, որովհետեւ շատ ստացուածք ունէր» (Մրկ. Ժ. 21-22): «Եւ Յիսուս իր շուրջը նայելով՝ ըսաւ. Որդեակներ, որքա՞ն դժուար է իրենց հարստութեան վրայ յոյս դնողներուն՝ որոնք կ'ուզեն Աստուծոյ արքայութիւնը մտնել. եւ օրինակ մըն ալ տուաւ. Աւելի դիւրին է ուղտը ասեղի ծակէն անցնի՝ քան թէ հարուստ մը Աստուծոյ արքայութիւնը մտնէ (Մրկ. Ժ. 25): Աշակերտները խիստ զարմացած՝ իրարու կ'ըսէին. Ուրեմն՝ ո՞վ պիտի կարենայ փրկուիլ. Յիսուս անոնց նայելով՝ ըսաւ. Ատիկա մարդոց կողմէ անկարելի է, քայց ոչ՝ Աստուծոյ կողմէ» (Մրկ. Ժ. 27):

Անմիջապէս ըսենք թէ՝ հարստութիւնը արգելք մը չէ արքայութիւնը մտնելու համար, այլ՝ հարստութեան վրայ յոյս դնողներուն համար: Նախ երկու տարբեր բաներ են եւ տարբերութիւնն ալ շատ մեծ է: Այս մէկը լաւ

եւ շիտակ հասկնանք որպէս զի սխալ նամբու մէջ չ'իյնանք: Այն ատեն աղփատները միայն պիտի ժողանգեն յաւիտեանական կեանքը, իսկ հարուստները՝ դժոխք: Ինչ որ շատ մեծ սխալ վարդապետութիւն կ'ըլլայ: Ինչպէս ուրիշ առիթներով ըսած ենք թէ՝ «Արդար վաստակուած հարստութիւնը Աստուծոյ պարգեւն է» (տես, Ժող. Գ. 13):

Երբ մարդիկ իրենց հարստութիւնը Աստուծոյ փառքին, Աւետարանի տարածման եւ մարդոց բարիքին համար կը գործածեն, նախ՝ Աստուծոյ հանելի ըլլալով՝ կ'օրհնուին Տիրոջմէն, եւ իրենց սրտին մէջ անանցանելի երջանկութիւն մը կ'ունենան: Եկեղեցին նոյնիսկ կ'աղօթէ. «Օրհնեա, Տէր, եկեղեցի շինողաց»: միջին Դարուն, ձեռագիր Աւետարաններու պատուիրատուները հարուստներ, իշխաններ, թագաւորներ եւ կաթողիկոսներ կ'ըլլային, որովհետեւ ձեռագիր մագաղաթէ Աւետարան մը շատ մեծ ծախսի կը նայէր:

Բացի անոնք որոնք իրենց հարստութեանը ապահովելով՝ ամէն չարիք, ամէն տեսակի ոճրագործութիւններ կը կատարեն իրենց նպատակին հասնելու համար: Բացի անոնք որոնք ամէն տեսակ պղծութիւններ, անբարոյականութիւններ կը կատարեն դրամ վաստակելու համար: Անոր պատճառաւ ալ բոլոր ժողովուրդները հոգեւորապէս մէջ կը պահեն. դժբախտաբար այս դարուն դիւալին ախտաւոր մոլեգնութիւնն իսկ է: Դեռ մարդիկ յոխորտալով՝ կը խօսին. «Իմ աստուածը գրպանիս դրամն է»: Ահաւասիկ այդպիսի յոխորտացողներ չեն կրնար մտնել երկինքի արքայութիւն, ճիշդ ասեղի եւ ուղտի օրինակին պէս:

Երիտասարդը կ'ուզէր անպայման «կատարեալ» մէկը ըլլալ: Կատարելութիւնը քրիստոնէական հասկացողու-

թեամբ նախ կոչում մըն է, որ ամէն մարդու տրուած չէ: Ինքէս, Պօղոս Առաքեալը կ'ըսէ: Աստուած իւրաքանչիւր մարդուն շնորհք մը պարգեւած է. մէկուն՝ հոգիով իմաստութեան խօսք տուած է, ուրիշին՝ բժշկութեան, ուրիշին՝ հրաշագործութիւն, ուրիշին՝ եւլլն., եւլլն. (տես՝ Ա. Կրթ. ԺԲ. 4), ապա կ'աւելցնէ. «Միթէ ամէ՞նք մարգարէներ են. միթէ ամէ՞նք առաքեալներ են, միթէ ամէ՞նք վարդապետներ են. եւլլն., եւլլն. (տես՝ Ա. Կրթ. ԺԲ. 29):

Դժբախտաբար մեծահարուստ երիտասարդը չսպասեց լսելու այս գոհողութեան փոխարէն ի՞նչ վարձատրութեան պիտի արժանանար:

Բարեբախտաբար Պետրոս Առաքեալի հարցումէն պիտի հասկնանք Յիսուսի հետեւողներուն վարձատրութիւնները. «Ահաւասիկ մենք ամէն բան թողուցինք եւ բոլորեալ եկանք: Յիսուս պատասխանեց, ճշմարիտ կ'ըսեմ՝ ձեզի, մէկը որ թողուց տուն կամ եղբայրներ, կամ բոլոր, կամ հայր, կամ մայր, կամ կիս, կամ որդիներ կամ արտեր, ինձի համար եւ Աւետարանին համար որ պիտ առնէ հարիւրապատիկ, եւ հանդերձեալ աշխարհին մէջ ալ՝ յաւիտեանական կեանքը» (Մրկ. Ժ. 28-30): Ըստ աւանդութեան, յետոյ երիտասարդը դարձի գալով ունեցածը ծախելով՝ աղփատներուն տուաւ իր կոչումին հասաւ: Մատթէոս Աւետարանին մէջ, Պատուիրաններուն մէջ յիշուած է նաեւ. «Քու ընկերդ սիրես բոլոր անձիդ պէս» (Մտթ. ԺԹ. 19), իսկ Մարկոս Աւետարանի մէջ, այս համարը չկայ, այլ ասոր փոխարէն՝ Յիսուս ինքն առաջին օրինակը կ'ըլլայ Սիրոյ. «Եւ Յիսուս անոր նայելով՝ սիրեց զինք» (Մրկ. Ժ. 21): Եւ այս սէրն է որ գերազանցեց երիտասարդին ունեցած ամբողջ հարստութեան վրայ: Ապացոյց՝ երիտասարդը իր ամբողջ հարստութիւնը

ծախելով՝ տուաւ աղփատներուն եւ իր կոչումին հասաւ, ըստ աւանդութեան:

Դ.- ԿԵԱՆՔԻՆ ՎԱԽՃԱՆԸ.- (Մրկ. Ժ. 33-34, եւ Մտք. Ի. 19, Ղկա. ԺԸ. 32-33):

ա.- Յիսուս կը նախաձայնէ իր մահը եւ իր Յարութիւնը. «Մարդու Որդին մահուան պիտի դատապարտեն, պիտի մեռնեն, քայց ԵՐՐՈՐԴ ՕՐը յարութիւն պիտի առնէ: (3) Հետեւելով Մարկոսի Աւետարանի շարահիւսական կարգին կը հասնինք կեանքի վախճանին՝ մահուան:

Ինչպէս սորված ենք, ադամական կամ սկզբնական մեղքի պատճառաւ, մարդ արարածը մահուան դատապարտուեցաւ. «Հոդ էիր դուն, եւ հոդ պիտի դառնաս (Մկր. Գ. 19): Պօղոս Առաքեալ կը գրէ. «Քանի որ կը հաւատանք թէ Յիսուս մեռաւ մանաւանդ ալ յարութիւն առաւ, նոյնպէս ալ Աստուած ննջեցեալները պիտի բերէ Յիսուսի միջոցաւ, անոր հետ: Իսկ վերջին դատաստանին, նախ Քրիստոսով մեռած հաւատացեալները ամենէն առաջ յարութիւն պիտի առնեն: Քրիստոսի հրամանով, հրեշտակապետին ձայնով եւ Աստուծոյ փողով երկինքէն պիտի իջնէ ու մեռելներու յարութիւնը տեղի

պիտի ունենայ: Եւ այսպէս յաւիտեան Տիրոջ հետ պիտի ըլլանք» (Ա. Թեղ. Դ. 15-16):

Բ.- ՋԵԲԵԴԵԱՆ ԵՂԲԱՅՐՆԵՐՈՒՆ ԽՆԴՐԱՆՔԸ.- (Մրկ. Ժ. 35-40, Մտք. Ի. 20-23):

Այսպէս, յաջորդաբար դէպքերուն կը յաջորդէ Ջեբեդեան եղբայրներուն՝ Յակոբոսի եւ Յովհաննէսին խնդրանքը, որոնք կ'ուզէին նստիլ Քրիստոսի փառքին մէջ, մէկը աջ կողմը եւ միւսը՝ ձախ կողմը: Այս խնդրանքով մենք կը սորվինք Աստուծոյ բազաւորութեան արժանի ըլլալու պայմանները: Յիսուս կը սորվեցնէ մեզի. «Ձեզմէ ով որ մեծ ըլլալ կ'ուզէ, ան ձեր սպասաւորը ըլլայ, եւ ձեզմէ ով որ առաջին ըլլալ կ'ուզէ, ան ամենուն ծառան ըլլայ, եւ կեանքը շատերուն համար փրկանք տալու» (Մրկ. Ժ. 40):

Ուստի այս աշխարհի մէջ, կեանքը կը սկսի հարսանիքով եւ կը շարունակուի երկինքի մէջ, երկնային ԳԱՌՆՈՒԿԸ ՀԱՐՍԱՆԻՔՈՎ:

«Երանելի են անոնք, որ գառնուկին հարսանիքի ընթրիքին կանչուած են.» (Յայտ. ԺԲ. 9):

ՎԱԶԷ Ծ. ՎՐԴ. ԻԳՆԱՏԻՈՍԵԱՆ

(3) Այս «երրորդ օրը» աստիճանը յաճախ կը հանդիպինք համատես Աւետարաններուն մէջ (Մրկ. Ը. 31, Բ. 30, Ժ. 34: Մտք. ԺԶ. 21, ԺԷԶԶ, Ի. 19: Ղկա. Թ. 22, ԺԴ. 32 ԺԸ. 33 եւ ԻԴ. 7, 46), որ կը խորհրդանշէ Քրիստոսի Յարութիւնը կամ աւելի ճիշդ Յաղթանակի օրը մահուան վրայ: Այսպէս, Յիսուս երբ կը խօսի իր չարչարաններու, խաչելութեան եւ թաղման մասին, անմիջապէս ետք, կ'աւարտէ երրորդ օրուան յաղթանակով: Օրինակի համար, երբ Հերովդէս բազաւորը կը փնտռէ Յիսուսը սպաննել, Տէրը պատասխանեց. «Գացէ՛ք, այն աղուէսին ըսէ՛ք.- Ահա դեւեր կը հանձնէ եւ թշկուտիւններ կը կատարեն, այսօր, վաղը, եւ երրորդ օրը պիտի կատարուիմ» յաղթանակով: Ինչպէս Պօղոս Առաքեալն ալ կ'ըսէ. «Քրիստոսի Յարութեամբ մահը յաղթութեան մէջ ընկղմեցաւ: Ո՞ր է, ով մահ, ինչ խայրոցդ, ո՞ր է, ով գերեզման, ինչ յաղթութիւնդ» (Ա. Կրթ. ԺԵ. 55): Իսկ Յովհաննէս աստուածաբան Աւետարանիչը միայն մէկ անգամ կը գործածէ այս «երրորդ օրը» աստիճանը, հարսանիքի մը առթիւ. «Եւ երրորդ օրը հարսանիք մը կար կանայ քաղաքին մէջ» (Բ. 1): Յովհաննէս Աւետարանիչ Քրիստոսի առաքելութիւնը կը սկսի յաղթական օրուան յիշատակումով եւ, կը կապէ զայն իր «Յայտնութեան Գրքին» Գառնուկի հարսանիքին հետ (տես Յայտ. ԺԲ. 7, 9):